

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 3/2012

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 14.11.2012. године

**Транскрипт аудио записа са главног претреса
одржаног дана 14.11.2012. године**

Председник већа:

Утврђује се да су на главни претрес приступили:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
- Оптужени Марк Кашњети са браниоцем адвокатом Велимиром Игњатовићем,
- Присутан је и судски тумач за албански језик Еда Радоман Перковић.

Хоћемо ли да држимо главни претрес?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

Добро, Ви сте добили ову прецизирану оптужницу од стране Тужилаштва за ратне злочине, због тога смо и главни претрес одложили. Да ли имате нешто да ново додате?

Адв.Велимир Игњатовић: Поштовани судија ја сам на прошлом претресу затражио да се одложи моја одлука, анализа у ствари ове измењене оптужнице, верујући да ми је изменом оптужнице можда промењена одбрана па сам накнадном анализом установио да то код нас не мења ствари, оно што смо изложили од доказа то одговара основној тези одбране и ономе чиме смо се бавили са наше стране у расветљавању чињеничног стања, тако да немам никакве примедбе на прецизирану оптужницу. Међутим данас сам добио још једну измену, омашка техничка, па сам и то погледао.

Председник већа: То је ово сад што ме сачекало на столу?

Адв.Велимир Игњатовић: Јесте, грешке у куцању тужиоца који није имао дактилографкињу па сам и то прегледао тако да немам ни ту никакве примедбе, нису, измене нису значајне.

Председник већа: Добро.

Бранилац оптуженог адвокат Велимир Игњатовић изјави да је проанализирао прецизирану оптужницу која му је уручена на прошлом главном претресу и да сматра да није нешто значајно измењена, нема никакве примедбе на

измењену оптужницу и истиче да оваквом прецизираном оптужницом није промењена одбрана.

Констатује се да је заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић данас приложио нову прецизирану оптужницу од 13.11.2012.године, која заправо представља исправљање грешака техничких, техничке природе.

Бранилац оптуженог адв.Велимир Игњатовић истиче да му је уручена прецизирана оптужница од 13.11.2012.године, и да се његова концепција у одбрани оптуженог не мења.

Председник већа: Оптужени јесте ли Ви добили ову прецизирану оптужницу од 13.11.Приђите молим Вас за овај пулт. Нисте примили оптужницу данас што је прецизирана.

Опт. Марк Кашњети: Не, није, ја нисам.

Председник већа:

Констатује се да је оптуженом Марк Кашњетију уручена прецизирана оптужница тужилаштва за ратне злочине од 13.11.2012.године.

Ја бих Вас молила да седнете, да прочитате, Ви му преведите ову оптужницу коју је данас, која му је сада уручена.

Констатује се да је прецизирана оптужница Тужилаштва за ратне злочине КТНО број 4/12 од 13.11.2012.године преведена оптуженом Марк Кашњетију.

Оптужени станите молим Вас овде за овај пулт. Да ли сте разумели ово прецизирање оптужнице.

Опт.Марк Кашњети: Да, је, је.

Председник већа: Ту практично нема никаквих измена, видели сте можда је мало, неке техничке грешке су исправљене, да ли Вам је то јасно?

Опт.Марк Кашњети: Да, да.

Председник већа: Да ли нешто посебно желите да се изјасните везано за ово? Ништа немате посебно нешто да додате у Вашој одбрани?

Судски тумач Еда Радоман Перковић: Ево хоће нешто да каже.

Председник већа: Реците.

Опт.Марк Кашњети: Да ово што пише ја нисам ту нит обучен нит немам везе никакве, само што личим на тог човека, сад.

Председник већа: Добро.

Оптужени Марк Кашњети обраћајући се суду на српском језику изјави да нема никакве везе са овим што пише у овој прецизираној оптужници и истиче да он није то лице које је извршило предметно кривично дело.

Можете сести.

Опт.Марк Кашњети: Хвала.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

Заменик тужиоца за ратне злочине у завршној речи изјави:

Изволите.

Заменик тужиоца: Ја бих хтео прво да вам се извиним због ових неспоразума око прецизирања, али заиста сам имао тај проблем пре свега техничке природе да се то уради како треба и без техничких грешака са неким техничким детаљима. Дакле ако дозволите ја бих прешао на завршну реч.

У овом поступку односно на припремном рочишту приликом изјашњавања о предмету оптужнице учињене су непосредно, неспорне две ствари злочин који је предмет доказивања догодио се у време оружаног сукоба који има карактер и унутрашњег и међународног сукоба и није спорна ни чињеница да је хапшење оштећеног Ђуровића и Здравковића од стране четири наоружана лица у униформи ОВК који је приказан на касније јавно објављеној фотографији истина. То смо на припремном рочишту учинили неспорним, бранилац окривљеног и ја. Дакле, предмет доказивања у овом поступку на главном претресу у смислу члана 83 Законика о кривичном поступку јесу чињенице, следеће чињенице: да ли је, дакле предмет доказивања су следеће да ли је Марк Кашњети, да ли је баш Марк Кашњети био присутан конкретном догађају па самим тим и да ли је у униформи ОВК са пушком у руци предузимао радње хапшења и затварања на начин да је кршио одредбе међународног хуманитарног права. Окривљени се током овог поступка бранио алибијем односно тврдњом да није био присутан на месту злочина већ да је у време када се злочин догодио био на друго место односно на другом крају града. Понављам неспорна је чињеница да се конкретан злочину догодио на дан 14.јуна '99.године у улици Дурмиш Аслани у Призрену у време када су град ушле снаге КФОР-а заједно са њима и оружане снаге ОВК, величине четири бригаде којима је командовао Екрем Реца звани Дрини. Када је у питању одбрана алибија окривљеног, окривљени у свом исказу у истражном поступку наводи да није излазио на улицу када је војска српска отишла а на питање да ли је видео снаге КФОР-а одговара да није јер није излазио из куће даље наводећи „не, нисам изашао, није било потребе да изађемо и нисам излазио уопште“. То је страна 16 транскрипта из истраге. Међутим у истрази када му се спомене датум 14.јуни наводи да је можда изашао на улицу те у кругу да је био са Кемом и Халилом „и ту смо седели има ту једна књижара преко пута нас и ту смо седели“ каже „обично“, на страни 20 и даље „да, ту сам можда изашао“. На главном претресу окривљени тврди да је тог дана био у књижари од седам до пет поподне када су они, мисли на Љиљ Битићија и Кемал Бацу, затворили радњу након чега је отишао кући. На другом месту у истом исказу тврди да није излазио на улицу тада прецизирајући да када је дошао КФОР и ОВК уопште није излазио из куће и није их видео, мислећи на припаднике ОВК и КФОР, па каже „ту смо остајали у кући стално, нисмо имали никаквих проблема

ни да идемо тамо, ни вамо, ту смо седели стално“. Даље наводи „није било потребе да изађемо и нисам излазио уопште“ дакле понавља исте оне наводе као и у истрази. Касније у истој изјави на главном претресу а на посебно питање где је био 14.јуна '99.године одговара „ту сам можда изашао“, мислећи на књижару. Имајући у виду да су снаге КФОР-а и ОВК дошле у град у време када се догађај одиграо, очигледно да одбрана окривљеног када истиче свој алиби у односу на конкретан догађај сама за себе није поуздана јер окривљени је недоследан и непрецизан у својим казивањима и у истрази и на главном претресу у погледу чињенице где се заиста налазио тог 14.јуна, у књижари или код своје куће.

На главном претресу испитани су у својству сведока по предлогу одбране а у циљу потврде алибија окривљеног његови пријатељи Кемал Баца и Љиљ Битићи. Ако се анализира исказ Кемал Баце може се закључити да сведок не даје поуздане информације које би поткрепио алиби да је провео у књижари у времену од седам сати ујутру до 17 часова како то тврди окривљени. Овај сведок изјављује да је књижара радила двократно од 7 до 12 сати, након чега је затварана па поново отворена од 16 часова. По завршетку бомбардовања сведок је био сваког дана у књижари заједно са окривљеним и у паузи до поподневног отварања време проводио у граду са окривљеним, тврди Баца. Међутим, овај сведок није пружио ни један поуздан податак који би био основ за закључак да је окривљени баш на дан 14.јуна био с њим у друштву већ је непрецизно по оцени тужилаштва и паушално говорио о томе да је окривљени тих дана проводио време са њим у књижари. Очигледно је да се овакав исказ сведока Кемал Баце мора оценити као исказ који је срачунат на то да потврди алиби окривљеног али у томе није доследан нити прецизан осим што се присетио на питање браниоца да је окривљени 14.маја био у књижари. Ми смо овде Кемала Бацу питали неке друге ствари па између осталих и то да ли је после рата са окривљеним долазио у Београд како би својој малолетној ћерки извадио визу што је потврдио, међутим Кемал Баца није могао да се сети када је то долазио и ако је први пут био у Београд, нити је могао да се сети и определи које године је долазио, па чак није могао да се сети колико година је тада имала његова ћерка.

Други сведок наводног алибија који је на прошлом претресу саслушан, сведок Битићи није могао да потврди алиби окривљеног тврдећи да се не сећа да је критичног дана овај био у књижари.

Из исказа сведока Ђуровић Божицара произилази основ за тврдњу да оптужени није критичног дана био у књижари већ да је на дан 14.јуна био на лицу места приликом његовог хапшења и спровођења до „илегалног затвора“ а потом и одвођења ван града, дакле био је на месту злочина а не у књижари.

Основ за овакву тврдњу пружа и наводи извештаја ЕУЛЕКС јединице за истраживање ратних злочина број 1204 у коју је суд извршио увид, у извештају се цитира УНМИК-ов извештај број 205/00221 од 13.08.2003.године из којег се утврђује да су осумњичени за овај злочин Марк Кашњети, браћа Ментор и Бајрам Кокај и да су у том смислу били на лицу места у улици Дурмиш Аслани на дан 14.јуна '99.године.

Злочин који је предмет доказивања, односно сам моменат хапшења снимљен је камером једног новинара, највероватније холандског и та фотографија је јавно објављена, на фотографији се јасно виде четири униформисана и наоружана лица са ознаком ОВК у лику једног од њих сведоци Ђуровић Божицар и Петровић Милан препознају окривљеног, при томе је сведок Јовановић Мирослав наводи да му је пријатељ указао на Марк Кашњетија као на лице које се у униформи налази на овој фотографији. Изнете околности елиминишу сваку могућност да је алиби на који се позива оптужени истинит да би се искључила могућност да се оптужени 14.јуна '99.године налазио у друштву са другим припадницима ОВК у улици где су ухапшени

оштећени. Међутим из самог закључка да је алиби непоуздан, односно лажан не произилази и закључак да је окривљени починио радње за које се терети нити произилази основ да је окривљени за исте одговоран па се изведени докази морају у том смислу даље анализирати.

Што се тиче самог догађаја и самог чина хапшења окривљени се брани да никада није обукао униформу нити се прикључио припадницима ОВК, међутим оваква одбрана окривљеног цени да се не може прихватити будући да је у супротности са садржином изведених доказа. Тврдња је тужилаштва у оптужници да је окривљени обукао униформу, узео оружје и прикључио се ОВК по доласку припадника ОВК и јединице КФОР-а у Призрену те да је на тај начин испунио наметнуту и неписану обавезу Албанаца који у рату нису били активни да морају да се прикључе редовним снагама ОВК у конкретном случају јединици којом је командовао Екрем Реџа звани Дрини и на крају извршавајући задатке вршећи терор над неалбанцима.

Основ за овакву тврдњу тужилаштва лежи у следећим чињеницама и околностима. Сведок Милан Петровић нам је детаљно објаснио ситуацију која је постојала у граду Призрену по закључењу Кумановског споразума и уласка снага КФОР-а у град. Снаге КФОР-а и ако су ушле у град нису могле контролисати ситуацију у граду у целини па су истовремено са њима у граду ушли и наоружани припадници ОВК. Снаге ОВК које су ушле у град биле су јачине негде око четири бригаде којом је командовао Екрем Реџа звани Дрини.

Сведок Петровић даље наводи да је у првим данима иза 10. јуна дошло до масовних активности припадника ОВК које се огледају у томе да врше терор над неалбанским живљем, а посебно на Србима. Припадници ОВК преузимали су такве активности по унапред утврђеном плану као део распрострањеног и систематизованог напада на цивилно становништво српске националности и то не само у граду Призрену већ и у свим насељеним местима широм Косова и Метохије. Тих дана по изјави овог сведока долази до масовног прикључења становника града, Албанаца, придошлим јединицама ОВК који до тада нису били учесници у борби, па су на овај начин по правилу били приморани да тако покажу своју лојалност покрету ОВК, облачили су униформе са ознаком ОВК, наоружавали се и на тај начин придруживали јединицама ОВК. Да је било масовног придруживања до тада неактивних Албанаца, а самим тим и да је исказ сведока Милана Петровића и поткрепљен сведочи изјава Зефа Кашњетија коју је овај дао у истрази на страни 10 транскрипта где објашњава како су поједини Албанци облачили униформе након што је дошао НАТО у Призрен и прикључивали се припадницима ОВК и тада су били на улици заједно са тим НАТО-м, како каже сведок.

На следећој страни транскрипта на страни 11 описује да те људе који су облачили униформу није познавао али цитирам „што оно кажу ко је шта је, било је пљачки и свашта на све стране и ниси могао да уочиш и да тврдиш да је тај неки ратни злочинац, сви су били што оно кажу и прави и криви“. Даље, Зеф Кашњети објашњава да оптуженог никада није видео у униформи, али за њега тврди следеће па цитирам поново „он зна и да се похвали бар мени би рекао нешто или оно што каже убедио, па хајде шта чекаш узми пушку идемо заједно“. Исказ сведока Петровића потврђује и сведок Јовановић Мирослав када објашњава, објашњавајући ситуацију у граду, тврди да су град запосели припадници ОВК, да им је центар био у улици Дурмиш Аслани, те да је међу припадницима ОВК виђао и наоружане цивиле Албанце.

Осим тога, у списима имамо фотографију која је јавно објављена у часопису „Илустрована политика“ маја 2000. године, а 10 година касније и у дневном листу „Курир“, ради се о групној фотографији која је снимљена у време злочина 14. јуна 1999. године, која приказује сам догађај хапшења и на којој се неспорно у првом плану налазе оштећени Ђуровић и Здравковић везаних руку. Иза њих и нешто са стране

налазе се четири наоружана лица у униформи ОВК што се утврђује по ознаки на рукаву код појединих ликова са фотографије. Да се међу тим униформисаним лицима на фотографији налази окривљени у војној униформи наоружан са аутоматском пушком коју држи у рукама и испред себе са подигнутом цеви увис, неспорно се утврђује на основу исказа сведока Божидара Ђуровића, Милана Петровића који су на главном претресу извршили препознавање окривљеног са фотографије, а делимично и на основу исказа сведока Зефа Кашњетија у истрази који је изјавио да се на фотографији налази лице у униформи које личи на окривљеног. Имајући у виду чињеницу да је ова фотографија настала у време вршења злочина и да поред окривљеног показује и друга лица у униформи који су на први поглед сви сличног изгледа, фотографија пружа добар преглед општег физичког изгледа фотографисаног лица окривљеног, сам снимак даје детаље његовог физичког изгледа као што су уво, профил и нос и друге карактеристике које су битне за идентификацију. Због тога налазим да је идентификација окривљеног са фотографије извршена од стране сведока и у истрази на главном претресу урађена по свим правилима криминалистичке науке, па се као таква има прихватити. У прилог овој констатацији лежи чињеница да је непосредно пре препознавања сведок Милан Петровић детаљно описао окривљеног којег је виђао у Призрену у току рата наводећи да је овај његове висине, црномањаст, аристократског изгледа, Католик, који одудара од изгледа просечног Албанца, па га је као таквог и запамтио током 1999. године.

Овакво казивање сведока Петровића потврђују и наводи сведока Јовановића који у истрази каже цитирам „ми се доле по самом лику препознајемо један другог ко је и шта је, чак можемо да одвојимо и Католике, Албанце од Муслимана и даље ви можете да промашите али нема промашаја код нас“. Посматрајући фотографију коју му је предочио председник већа, сведок Петровић је коментарисао и униформу коју је окривљени обукао тврдећи, односно која се налази на окривљеном, тврдећи да се ради о потпуно новој униформи, да су панталоне биле испеглане са ивицом, те да окривљени на овој фотографији држи пушку неправилно, што указује да нема искуство у ношењу оружја, а оваква запажања овог сведока су уствари објективна запажања, јер је то све очигледно када се фотографија добро осмотри. У току главног претреса фотографија је предочена и сведоку Ђуровић Божидару који на фотографији неспорно препознао окривљеног у лику особе која се налази у униформи други слева, препознао је и лице које га је заједно са окривљеним извело из града означавајући оба лица бројем 1 и 2. На главном претресу настао је неспоразум око приказивања фотографије Зефу Кашњетију у истрази. Само неколико речи да кажем око тога, наиме ради се о фотографијама које сам ја означио под бројем 1 и словом А, уствари овде су у питању две идентичне фотографије. С тим што фотографија број 1 не приказује сва лица у униформи која се налазе иза ликова заробљених Срба. Када су ове фотографије приказиване Зефу Кашњетију он се изјашњавао да је једна од униформисаних особа која се налази на фотографијама препознао у лицу, пардон, личи на његовог брата, то је особа коју су на фотографијама препознали сведоци у лику окривљеног. Тако да налазим да није од утицаја чињеница да ли је сведоку Зефу Кашњетију приказана фотографија под бројем 1 или фотографија означена бројем 2 јер се Зеф Кашњети изјашњавао о томе да се на фотографијама налази особа која само личи на његовог брата окривљеног. Ово је уосталом Зеф Кашњети разјаснио и потврдио на главном претресу када је на понуђеној фотографији словом Х заокружио особу која личи на његовог брата.

Поред тога имамо опет да се вратим на службени извештај ЕУЛЕХ-а, дакле то је документ исправа који је у прописаном облику издао ЕУЛЕХ-а у границама своје надлежности па из тог документа можемо видети да је моменат хапшења оштећених фотографисан од стране новинара да је исто јавно објављено, те да су идентификовани

припадници у униформи ОВК на фотографији, а међу њима оптужени Марк Кашњети, који је био у униформи наоружан аутоматском пушком. Овакав идентитет утврђен је на основу извештаја ЕУЛЕХ-а, на основу препознавања од стране његовог рођеног брата Зефа и снаје Виде Кашњети.

Поред тога у фази истраге у просторији за препознавање извршена је радња непосредног препознавања окривљеног од стране сведока Ђуровић Божидара која је спроведена на законит начин и на начин који обезбеђује објективну поузданост резултата спроведене радње. Након тога извршена је истражна радња суочења сведока и оптуженог и који је сведок остао код свог исказа говорећи у очи окривљеном да је он лице које је предузело радњу у униформи, описано у изреци оптужнице. Ако се изнето има у виду логично је закључити да се Марк Кашњети у униформи са оружјем придружио припадницима јединице ОВК којом је командовао Екрем Реца у првим данима закључења Кумановског споразума, а најкасније 14. јуна 1999. године када је настала ова фотографија, када се догађај догодио. Сведок Петровић и даље наводи да су припадници ОВК деловали у групама по три, четири припадника зависно од потребе, некад и у већим групама и да су свакој тој групи активних албанских припадника ОКВ налази и новопридошли припадник, становник Призрена, Албанац, који би имао улогу типера. Типери су били припадници оног дела албанског становништва који зарад свог опстанка и живота је морао да пружи допринос ОВК и они су ти који су водили групе ОВК како би им показали куће и друга места где живе Срби. Ово је био „модус операнди“ припадник ОВК унапред смишљен који није био карактеристичан само за Призрен тих дана, већ и за градове и насељена места широм Косова и Метохије. Изјава овог сведока, сведока Петровића у овом погледу поткрепљује се изјавом сведока Јовановић Мирослава који истиче да су снаге КФОР уласком у град нису испуниле своју обавезу у погледу заштите становника у граду већ је исто било препуштено војним јединицама ОВК.

Да је било инцидентна у граду у којима је убијено двоје или троје цивила и изрешетано једно возило даље наводећи да је у граду тих дана настао велики хаос, несигурност српског живља које је због тога кренуло да се иселава. У тој ситуацији 14. маја Јовановића су пресрела три униформисана лица ОВК, дакле тројка коју помиње Петровић и лишена слободе, док су Ђуровића и Здравковића пресрела и ухапсила четири униформисана лица, дакле четворка, како то помиње сведок Петровић. Један од облика терора над Србима тих дана, па и 14. маја од стране како попуњених јединица ОВК је и масовно хапшење Срба, претрес њихових кућа, паљење кућа и убиства. Ухапшени Срби су привођени и затворени у, како сведок каже, секундарне и примарне затворе који су формиран од стране ОВК. И затвори секундарни називани су информациони центри или тоцедро информативе који су се налазили обично у гаражама, школама, па и у двориштима кућа које су опасане зидовима као што је у конкретном случају. Двориште кућа места испод трема где су били затворени ухапшени сведоци Ђуровић, Здравковић и Јовановић који они сагласно и убедљиво описују у својим изјавама управо одговара такозваном секундарном затвору или информационом центру. Сведок Ђуровић каже да су били затворени у кућици малој са тремом дворишта описано зидом. Ту је најпре затворен Јовановић а нешто касније и сведоци Ђуровић и Здравковић.

Окривљени се и даље брани да никада није предузимао радње хапшења према сведоцима Ђуровић Божидару и Здравковић Љубомиру, како је то наведено у оптужници. И ову одбрану не можемо прихватити јер је у супротности са доказима изведеним на главном претресу и у току истраге. Из исказа сведока Ђуровић Божидара и Здравковић Љубомира утврђује се да су њих двојица били у возилу марке „Југо 55“ којим је управљао Ђуровић када су их зауставили четворица наоружаних припадника

ОВК. Даље, сведоци описују да се догађај одиграо управо на онај начин који је приказан у прецизираној оптужници, тако да то не бих те детаље посебно наводио.

Сведоци-оштећени били су затворени неколико сати у том секундарном затвору када су Ђуровићевим возилом окривљени и још један припадник ОВК пребацили у призренско насеље Ортокол где су их одвезали, наредили да оду у Србију а то се потврђује на основу исказа сведока Ђуровића, сведока Здравковића и Јовановића. Јовановић Мирослав је потврдио да је он био затворен у истом дворишту, да је био претучен са видним повредама главе и тела и лежао испод тог трема у дворишту када су доведени сведоци Ђуровић и Здравковић, те да су сва тројица била везана неколико сати, након чега су их „Југом 55“ двојица припадника ОВК одвезли ван Призрена, избацили их из возила и наредили им да оду у Србију уколико желе да остану у животу.

Из записника о суочењу окривљеног, само да се осврнем још једном на овај записник окривљеног Марк Кашњети и сведока Ђуровић Марка произилази да је оштећени Ђуровић Божидар окривљеном Марк Кашњетију потврдио описане радње које је овај према њему предузео и дозволио могућност да је окривљени био на месту сувозача у возилу приликом њиховог одвожења ван града, али да је држао том приликом пушку уперену у њих. У крајњој линији ко вози ауто то није ни битно јер околност да ли је окривљени возио ауто или је био сувозач сама за себе не чини обележје конкретног кривичног дела.

Када је у питању изјава сведока Ђуровић Божидара он је остао доследан у својој тврдњи да је препознао окривљеног како у својој изјави тако и на препознавању у врсти, остао је доследан и у суочењу са оптуженим, а не постоји при том ниједна индиција која би указивала на спремност овог сведока да лажно укаже на оптуженог као извршиоца конкретног дела нити је одбрана овакав исказ оспорила другим доказима.

Нешто само још око места хапшења Ђуровић и Здравковић ухапшени су у улици Дурмиш Аслани око 11 часова. У истој улици ухапшен је и Јовановић Мирослав неколико сати раније. Место хапшења опредељују сведоци, а кад описују то место говоре у улици, говоре о трафостаници, говоре о пекари, који се заиста и налазе као објекти у тој улици. Интересантно је сад изјава сведока Петровић Милана који је погледао приказ са фотографије, уз напомену да је Петровић Милан полицајац од 1978. године, да су му врло добро познате улице и делови Призрена, па му треба и веровати када каже да спорна фотографија приказује део улице која се зове Дурмиш Аслани где су конкретна хапшења дешавана. На основу исказа овог сведока, исказа сведока Јовановић Мирослава долазимо до податка да је у делу града где се налази ова улица било јако упориште ОВК које је контролисало ово подручје града и током рата 1999. године. И што се тиче сведока Милана Петровића могу само да кажем да је сведок, да се ради о квалификованом сведоку, обзиром на функцију коју је вршио у СУП Призрен и обзиром на чињеницу да је био члан тима који је преговарао са снагама КФОР у то време и који је на терену спроводио резолуцију 1244, да су му добро познате због тога ситуација која је била у граду и ситуација која се дешавала на Косову после 10. јуна 1999. године. И када прича о ситуацији у граду у моду операнти припадника ОВК он заправо износи утврђене историјске чињенице које можемо прочитати у извештајима званичних државних органа који су јавно објављени и данас се налазе на сајту невладиних организација, међународне организације Црвеног крста. Његово казивање поткрепљено је изјавама сведока саслушаних у доказном поступку, како сам то већ навео.

Према томе, налазим да је доказано да је окривљени предузео оне радње које су описане у прецизираној оптужници у свему на начин и у време како се то оптужницом приказује.

Још само правни део. Оштећени су у овом поступку били цивили, припадници српске националности, те њихова етничка припадност и српски идентитет била повод њиховом задржавању и хапшењу као такви и у таквој прилици оштећени се сматрају заштићеним лицима у смислу IV женевске конвенције обзиром да су припадници ОВК очигледно сматрали да они припадају супротној страни у оружаном сукобу и да као такви представљају опасност. Зато се у смислу члана 4, IV женевске конвенције на основу члана 57 став 3 Допунског протокола I и члана 4 став 1 и став 2 тачка а и члана 13 став 3 Допунског протокола II има сматрати да сви оштећени именовани у изреци, дакле Ђуровић и Здравковић као цивилна лица, као припадници српске националности који су лишени слободе и затворени од стране припадника ОВК као стране у сукобу имају статус заштићених лица. Поступање према заштићеним особама у свакој прилици мора бити у складу са стандардима који су изнети у ставовима 1 и 3 члана 27, IV женевске конвенције у ставу 1 члана 27 изнесени су принципи поштовања основних људских права укључујући поштовање личне слободе и човечно поступање, док се став 3 бави једнаким поступањем и недискриминацијом. Заштићена особа има у свакој прилици право да се поштује њихова личност, њихова породична права, верска убеђења, обреди, навике и обичаје. С њима се у сваком тренутку мора поступати човечно и биће заштићени сваког чина насиља, застрашивања, увреда и радозналости јавности. Упркос тој обавези сам чин хапшења, што је неспорно, обављено је на улици, на јавном месту усред дана, наочиглед пролазника. Сведок Јовановић је потврдио да је тога дана на улици било много народа Албанаца мушкараца и деце. На њихове очи Јовановић и Ђуровић су стицајем околности приликом хапшења и спровођења до затвора ударани и шутирани. Припадник ОВК као саизвршилац окривљеног или сам окривљени натерао је чак једно дете од 10 година да удари оштећеног Ђуровића по глави наређујући му „имаш ли мерак да удариш Србина“. Овакво понашање и на овај начин оштећени су били изложени увредама и радозналости јавности што је противно цитираним одредбама конвенције.

Осим тога окривљени је заједно са другим припадницима ОВК оштећене жртве лишио слободе и затворио без редовног правног поступка и у ситуацији када није постојала реална основа да се верује да је њихово затварање неопходно и апсолутно нужно ради безбедности силе која их држи, што је изричито забрањено одредбама члана 42. Женевске конвенције. Нити су се приликом хапшења поштовали загарантовани процедурални заштитни механизми који захтева члан 43 исте конвенције, већ се конкретно затварање цивила одвијало као дело распрострањеног и систематског напада на цивиле у граду Призрену. Како су затварања била искључиво у функцији систематског напада усмереног према цивилима неалбанцима оптужени је сам и са другим припадницима ОВК кршио на тај начин цитиране одредбе Женевске конвенције. Конкретне радње хапшења и затварања имају квалитет дела противзаконитог затварања предвиђеног у члану 147 конвенције које у смислу одредби члана 146 исте конвенције представљају тешке повреде Женевске конвенције. Одредбе ова два члана 146 и 147 IV Женевске конвенције представљају међународни основ кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗЈ, па налазим да су се у радњама окривљеног стекла сва битна обележја овог кривичног дела. Конкретно кривично дело окривљени врши као саизвршилац у заједници са више припадника ОВК који су сви заједно учествовали у радњи извршења кривичног дела, односно сваки од њих се појављује као извршиоц истог. Подсећам да при томе за постојање саизвршилаштва није потребно да сви саизвршиоци суделују у свим радњама

из којих се састоји радња извршења кривичног дела, али налазим да се у конкретном случају код свих саизвршилаца да је постојала свест о заједничком деловању у извршеном кривичном делу, па и код окривљеног који је делујући заједно са другим припадницима ОВК и остварујући свој део у процесу извршења дела поступао умишљајно, јер је остварење дела хтео као своје и као заједничко. Обзиром да је окривљени кривично одговоран за извршено кривично дело предлажем суду да га за исто огласи кривим и казни. И завршавам.

При одмеравању казне треба имати у виду следеће чињенице и околност:

1. Олакшавајуће околности на страни окривљеног не постоје. Треба имати у виду следеће околности – околности под којима је кривично дело извршено, чињеница да је била на одговарајућем нивоу престанак оружаних дејстава и да у време када је кривично дело било извршено припадници ОВК па и сам окривљени који им се придружио да су били у обавези да положи оружје, што очигледно нису извршили. И још нешто што овај догађај морамо посматрати мало шире, а то је да оваква затварања цивила српске националности је само један у низу догађаја узрокованих од стране припадника ОВК који су примењивали и друге насилне акте, зверства и мучког убиства широм Косова и Метохије у то време. Из извештаја надлежних државних органа произилази да је само у првих 5 дана по закључењу Кумановског споразума у граду Призрену било 12 лица српске националности док је у 5 дана нестало 5 лица. Овај податак је изнео и потврдио сведок Милан Петровић. У овом периоду на основу извештаја Владе Републике Србије који се налази на интернет сајту и јавно објављен у периоду од 11.06.1999. године убијено је 709 Срба, отето и нестало преко њих 1000. У таквој ситуацији права је случајност да су оштећени у овом предмету преживели. И још нешто што би требало имати у виду приликом одмеравања казне а то је околност да су ове активности које је предузео и сам окривљени да су обављане искључиво у функцији испланираног и систематског напада усмереног према цивилима српске националности и имале су за циљ протеривање свог неалбанског живља са тог подручја који је у крајњој линији и остварен, јер је баш тада и дошло до масовног одласка српског живља са подручја Косова и Метохије. У том смислу истичући ове околности у конкретном случају се ради о повећаној друштвеној опасности извршеног кривичног дела и друштвене опасности окривљеног као извршиоца истог. Дакле, узимајући у обзир све ове околности приликом одлуке о кривичној санкцији предлажем да окривљеном Марк Кашњетију треба изрећи затворску казну у трајању од најмање 4 године којом ће се сврха кажњавања у целости остварити. Да се продужи притвор стоји тачка 1 и даље.

Председник већа: Евентуално нека замена блажом мером?

Заменик тужиоца: Не долази у обзир.

Председник већа: Добро.

Заменик тужиоца за ратне злочине у завршној речи изјави да је на припремном рочишту учињено неспорним да се инкриминисани догађај десио у време оружаног сукоба и то у време истовременог унутрашњег и међународног оружаног сукоба. Неспорним је учињена и чињеница хапшења цивила, а предмет доказивања током поступка је био да ли је оптужени Марк Кашњети био лице које је извршио ово кривично дело. Марк Кашњети негира извршење кривичног дела и брани се алибијем. Истиче да се налазио на неком другом месту, тачније да се налазио у време извршења кривичног дела у књижари. У прилог своје одбране предлаже и да се испитају сведоци Кемац Баца и Љиљ Битићи. Кемал Баца и Љиљ

Битићи у свом сведочењу су непоуздани, те се стога одбрана окривљеног не може прихватити јер је изведена и демантована бројним доказима. Заменик тужиоца детаљно анализира изведене доказе на начин како је то евидентирано аудио техником овога суда и сматра да је несумњиво утврђено изведеним доказима да је оптужени Марк Кашњети извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва. Истиче да нема олакшавајућих околности на страни оптуженог, а да од отежавајућих околности треба имати у виду околности под којима је извршено ово кривично дело те предлаже да се оптуженом изрекне затворска казна у трајању од најмање 4 године као и да се притвор продужи имајући у виду да је одређен по јединици а не постоје услови да се притвор замени неком блажом мером.

Бранилац оптуженог Марк Кашњетија адвокат Велимир Игњатовић у завршној речи изјави:

Председник већа: Изволите.

Адв. Велимир Игњатовић: Поштовани суде, хвала. Адвокат Велимир Игњатовић бранилац оптуженог Марк Кашњетија. Хвала вам на указаној пажњи.

Ја бих своју завршну реч почео пре свега тиме да одајем велико признање мом уваженом колеги заменику јавног тужиоца на подробној анализи свих доказа које је он као тужилац извео пред судским већем, а и на оцени доказа које је наша маленкост, лаичка његова и моја стручна одбрана изнела као доказна средства из којих се може утврдити чињеница да Марк Кашњети није лице са фотографије, односно лице које је извршило ово кривично дело ратног злочина против цивилног становништва.

Законик о кривичном поступку који ви примењујете као и Посебно одељење овог суда за борбу против организованог криминала нас је ставио све, нас учеснике, ставио у посебне улоге, другачије улоге него што смо имали по ранијем Законнику о кривичном поступку. Тужилачка је истрага, он прикупља дакле доказе. Наравно ја као бранилац учествујем у свему томе и мој клијент оптужени, такође те доказе, доказна средства, а у ствари изводи пред судским већем, ја са своје стране као бранилац своја доказна средства за тврдње које ми износимо ја и мој клијент овде оптужени, а ваша улога је такође специфична поштоване судије. Ви дакле оцењујете оно шта смо ми изнели пред вас мој уважени колега и ја. У том делу ја сада могу поставити једно филозофско питање, да ли је ваша улога да ви утврдите истину овде, да ли је могуће да утврдите истину, да ли је уопште могуће допрети до истине. Истину зна у овом случају као и у сваком другом случају у сваком другом предмету само оптужени, једино он зна. Оно што ви имате као алат, ви поштоване судије то је оцена сваког доказа који смо ми, доказна средства која смо ми изнели пред вас сваког појединачног и у међусобној вези и у целини. Дакле, и са тужилачке стране и са стране наше одбране, то је Ваш алат, а наш алат мог уваженог колеге тужиоца и мој је доказно средство. Ја се зато радујем анализи мог уваженог колеге готово свих доказа те их ја нећу посебно анализирати тврдећи да он није у праву већ ћу изнети неке начелне примедбе на скуп његових доказних средстава које је извео пред овим већем.

Ове наше завршне речи, још то да кажем, могу допринети наравно да се и ми испољимо у оцени тих свих доказа. Тужилачки докази, ако их анализирамо по квалитету, јесу следећи: тужилац је поменуо извештај ЕУЛЕКС-а из кога је извукао низ наводних чињеница и низ закључака. То су оперативни подаци. УНМИК полиције ондашње из 2002. године и касније ЕУЛЕКС полиције и ЕУЛЕКС Одељења за истраживање ратних злочина, оперативни подаци, полицијски подаци, иницијале које

немају никакву доказну вредност. Ви сте прочитали, ви сте тај извештај прочитали као доказ који је уврстен у овај спис, али ја вам сад говорим о квалитету тог, чисти полицијски подаци, безвредни за утврђивање истине до које, рекао сам малопре не можемо сасвим допрети и утврђивање постојања кривичног дела и кривичне одговорности оптужбе. Сведок Ненад Димитријевић полицајац такође он нам је изнео неке податке о томе како се он упознао са тим случајем и шта је предузимао од радњи које спадају у оперативни рад једног полицајца његовог ранга. Петровић Милан начелник УКП за Призрен Управе криминалистичке полиције за Призрен у то доба па он нам је износио прилике тадашње у Призрену у току рата, бомбардовања и непосредно после тих дана у том временском периоду које нас интересује. Те прилике у Призрену и на Косову и Метохији у време бомбардовања и непосредно после потписивања Кумановског споразума ми смо као одбрана учинили неспорним, није било потребе икакве изводити те сведоке да они причају о тројкама, четворкама, приликама кад је ушла која снага НАТО пакта, КФОР, униформисање цивила у униформама ОВК итд. потпуно небитно. То је квалитет дакле сведочења Петровић Милана начелника УКП и полицајца Ненада Димитријевића, потпуно ирелевантно. Ми не споримо, још једном понављам, да се догађај збио, да се збио у унутрашњем и међународном сукобу, да је ратни злочин против цивилног становништва. Нажалост два цивила Србина су на овај начин лишена слободе противправно, мучена, затварана и све остало што чини радња кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва, нема ту спора, апсолутно ништа се ту не спори од чињеничног стања, тако да није, понављам било потребе икакве изводити те сведоке да нам они причају прилике у Призрену у то доба.

У овом кривичном делу имамо нажалост жртве, жртве озбиљног кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва. То троје људи је преживело пакао, ми сви саосећамо са њима, али морамо да истакнемо и нешто што се тиче чињеница, чињеничне подлоге, односно материјалне истине. Њихова сведочења нам говоре о следећем: од троје жртава овог злочина само се један сећа једног од четворице униформисаних лица, сећа, рећи ћу присећа, јер икакве претходне податке нам није дао о том лицу да нам га детаљно опише па да би онда могли да закључимо да је тај део његовог исказа и препознавања био убедљив и правно релевантан. Дакле, Ђуровић Божидар је на тај одређени начин у истрази извршио препознавање са фотографије и препознавања у врсти оптуженог Марк Кашњетија али ако узмете транскрипте и добро их проучите а не сумњам да то хоћете када будете одлучивали оцењивали тај доказ и касније одлучивали видећете да је он у својој причи и личности која га је ударила кундаком, везала канапом, гурала низ улицу Дурмиша Аслани итд., он не објашњава, не сећа се његових основних карактеристика. Ђуровић Божидар је овде на главном претресу и поновио пред вама те своје неке тврдње и видели сте и сами веома је неуверљив био, чак је настао неспоразум око фотографија, неспоразум око лица са фотографије и следећу ствар коју морам да истакнем, а он је то истицао, нико га није ни питао за то али ето он је сам то износио и у истрази тужилачкој и касније на претресу, ако сте могли да запазите, да су њему важне материјалне ствари, важно му је да му се врати новац, да му се врати карабин ловачки, пиштољ и ауто. Ви сте се председавајућа наљутили на мене оном приликом кад сам ја њему нешто добацио у облику опаске, је ли, али то је у том смислу било. Дакле, његов интерес да тако сведочи ми као одбрана видимо у субјективности, нашли смо, ова држава је нашла некога ко је одговоран за тај злочин па сад мени не само што ми треба морална сатисфакција и све друго, него ми треба и материјална сатисфакција. Друге две жртве децидно говоре да не познају овог човека, да не познају ниједног са фотографије. Можете ли ви да схватите да троје људи, на истом месту од троје људи само један познаје и препознаје једно лице међу њих

четири, а ови остали не знају ништа. Какав је квалитет тог доказног средства саслушање сведока Ђуровић Божицара и препознавање лица у тужилачкој истрази и овде са фотографије овде пред вашим очима и ушима. Која је, дакле, вредност тог исказа. По мени врло сумњива. Ова два оштећена и њихови искази иду у прилог одбране, они не могу ништа да нам кажу сем да нам испричају чињенице како се тај догађај одвио, а сам догађај не везују за личност Марк Кашњетија овде оптуженог.

Да се вратим још само на овај извештај ЕУЛЕКС-а из кога се на посредан начин извлачи и сведочење Марковог брата Зефа Кашњетија. У том, дакле, извештају ЕУЛЕКС-а које ја сматрам као бранилац у стручном смислу потпуно ирелевантним за овај поступак и ово кривично дело јер садржи рекао сам искључио оперативне полицијске податке који нису доказ. Први пут се спомиње Зеф Кашњети и његово наводно препознавање једног лица на фотографији, чак и у том извештају је наведено да је показана та фотографија која је објављена у штампи, само му је сакривено на фотографији, сакривена су му остала лица, а остало је да види само лице овога другог униформисаног са леве стране те фотографије и да је он ту наводно препознао свога брата. Тако је исто урађено и са његовом снајом, женом Зефовом, Видом Кашњети. Назвали су је Јида, а она се зове Вида и ту је грешка и у имену. Они су зато и били са наше стране позвани и у тужилачкој истрази и овде на главном претресу да буду саслушани као сведоци да би објаснили како је заправо било то препознавање. Чули сте и видели Зеф Кашњети је добио неку малу фотографију, само једну, не ову фотографију коју смо гледали у току главног претреса, него неку малу фотографију и за ту фотографију за то лице на тој малој фотографији је рекао да личи на његовог брата, да личи на његовог брата, дакле није потврдио да је то он. Вида Кашњети такође, она нажалост је одбила да сведочи из родбинских разлога.

Дакле, да се вратим на почетак, истину не можемо сазнати никако. У англо-саксонском правосуђу они то зову ван сваке разумне или основане сумње. Дакле, ви као судско веће или тамо порота, дакле, имате судијско уверење, одређени степен судијског уверења, можете ли сами себи да кажете на основу оцене сваког од ових доказа појединачно у међусобној вези са другима и у целини да кажете сами себи да је то лице са фотографије и извршитељ овог кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва управо оптужени Марк Кашњети. Ја то не могу, ја нисам ни тај који одлучује, него сте то ви али ви у оваквом кривичном поступку ништа по службеној, скоро ништа по службеној дужности не радите него оцењујете она доказна средства које смо тужилац и ја изнели у предлозима. Сматрам да у целини, начелно, доказна средства која је извео тужилац пред вас немају квалитет, немају вредност да бисте осудили оптуженог Марка Кашњетија за ово кривично дело и изrekli му одговарајућу казну, а сада постављам а шта сам ја са своје стране урадио, шта сам ја испред вас изнео? Учинио сам неспорним све око сукоба, прилика у Призрену, догађаја самог и свих осталих чињеница везано за то. Једино што сам спорио и што мој клијент оптужени Марк Кашњети и ја споримо то је његово учешће у овом догађају. Он то дело није учинио, он није учинио, између осталог, и због тога што није био на том месту у то време, него је био у књижари својих пријатеља где је боравио сваки дан. Тужилац је у овој прецизираној оптужници сада изоставио, у претходној је било време извршења кривичног дела 11 сати, а сада тих 11 сати нема, вероватно прилагођава време оном двократном радном времену књижаре. Дакле, у 11 сати 14. јуна када се тај догађај и збио Марк Кашњети је био у књижари својих пријатеља Кемала Баце и Љиљ Битићија. Њихова сведочења, дошли су овде у Београд у пратњи ЕУЛЕКС-а слободном вољом својом су дали исказе и потврдили нашу одбрану у свему. Дакле, да је скоро сваки дан био са њима, да су се интензивно дружили, знали су му и породичне прилике и све друго и потврдили су његов тзв. алиби. Тужилац је, само да се осврнем на још једну

чињеницу, тужилац је тврдио у завршној речи да постоје докази да је оптужени Марк Кашњети био припадник ОВК, односно да је облачио униформу ОВК. Ниједног доказа нема, у списима предмета ни једног јединог доказа нема да је то тако сем начелне приче Петровић Милана начелника ОВК да су се цивили Албанци после потписивања „Кумановског споразума“ да би се додворили новим властима, револуционарним властима некако довијали и узимали униформе, оружје куповали у Албанији и доказивали тим новим својим вођама да су и они учествовали у ратном сукобу и да и они имају неке заслуге. То је једна прича рекла-казала, то је једна спекулација, то се тако дешавало, Петровић Милан потврђује то, то се тако дешавало али то се није десило са оптуженим Марком Кашњетијем, то се није с њим десило. Дакле, он нам није потврдио да је Марк Кашњети то урадио, немамо доказ тај у списима предмета, нити у његовом исказу, нити у неком другом. То што је његов брат Зеф Кашњети нешто говорио о нарави свога брата и тако даље, говорио је са јаком слабом познавањем српског језика, па иако је пристао да тако сведочи на српском језику, може се тумачити и граматички и на било који други начин и овако и онако то његово казивње.

Дакле, да сумирам, ни једног јединог доказа нема да је оптужени Марк Кашњети лице са фотографије, односно лице које је извршило ово кривично дело. Ја вас молим да, дакле, на основу вашег судијског уверења не узимањем улоге да ћете ви утврдити истину из доказа које је тужилац изнео пред вас и које сам ја изнео пред вас, него из оцене тих свих доказа и даље из вашег судијског уверења, поставите себи питање јесте ли уверени да је то лице Марк Кашњети и такву одлуку и донесете, а ја предлажем да га ослободите оптужбе, такву одлуку предлажем и наравно да га пустите из притвора јер је већ дуго у притвору и молим вас још једно, због те дужине због трајања његовог притвора немојте о тој чињеници размишљати када га будете ослобађали држава ће му надокнадити то што је био противзаконито у притвору. Хвала вам на пажњи.

Председник већа: Хвала.

Бранилац оптуженог изјави да оптужени Марк Кашњети није лице које је извршило предметно кривично дело. Како је заменик тужиоца за ратне злочине детаљно анализирао изведене доказе тиме се неће бавити али ће изнети начелне примедбе. Наиме, докази који су изведени од стране тужилаштва немају квалитет. Извештај ЕУЛЕКС-а је ирелевантан за овај поступак јер овај извештај представљају оперативне податке, практично то су полицијски подаци, индиције које немају никакву доказну вредност. Током поступка испитан је сведок Ненад Димитријевић који је у свом сведочењу изнео податке који представљају оперативне податке. Сведок Милан Петровић је у свом сведочењу изнео податке као начелник УКП-а који су везани за прилике током рата, за прилике у Призрену, које су апсолутно небитне јер су током поступка, тачније на припремном рочишту учињене неспорним. Неспорно је да се догађај заиста збио у време оружаног сукоба и то у време трајања истовременог унутрашњег и међународног сукоба, неспорно је чињенично стање, неспорна је и правна квалификација дела. Оно што је спорно то је да ли је оптужени Марк Кашњети извршио предметно кривично дело. Сматра да не постоји ниједан доказ из кога би се могло утврдити на несумњив начин да је оптужени извршио ратни злочин против цивилног становништва. Само један сведок се сећа једног од четворице која се налазе на спорној фотографији. Друге жртве не могу да препознају оптуженог. Сведочење Ђуровић Божицара не може се прихватити као поуздано јер њему је једино битно да му се врате ствари које су му одузете. Бранилац детаљно анализира изведене доказе како је то евидентирано аудио техником овога суда и предлаже да се оптужени Марк Кашњети

ослободи од кривичне одговорности услед недостатка доказа. Такође сматра да према оптуженом Марк Кашњетију треба укинути притвор.

Председник већа: Оптужени Марк Кашњети, хоћете стати молим Вас овде. Да ли прихватате завршну реч Вашег браниоца?

Опт. Марк Кашњети: Јесте.

Председник већа: Прихватате?

Опт. Марк Кашњети: Да.

Председник већа: Да ли имате нешто да допуните евентуално Ви у Вашој завршној речи?

Опт. Марк Кашњети: Немам шта.

Председник већа: Немате шта?

Опт. Марк Кашњети: Немам, фала.

Председник већа: Шта кажете?

Опт. Марк Кашњети: Нисам обучен и толко ја немам.

Председник већа: Шта нисте?

Опт. Марк Кашњети: Нисам у ово.

Председник већа: Слободно на Вашем језику.

Опт. Марк Кашњети: У потпуности се слажем са овим што је мој бранилац рекао и хоћу да додам само да ја немам везе са овим делом.

Судски тумач Еда Радоман Перковић: Ово што тврди стално „Нисам обучен“, то значи да није обукао униформу и да нема везе са овим делом и да то није он, има само можда сличности са особом на фотографији.

Председник већа:

Оптужени Марк Кашњети изјави да прихвата завршну реч свога браниоца, истиче да критичном приликом није носио униформу, да се на фотографији која се налази у списима не налази он, а да евентуално можда постоји нека сличност.

Да ли имате још нешто да изјавите?

Опт. Марк Кашњети: Не, не, хвала.

Председник већа: Немате ништа?

Опт. Марк Кашњети: Не, хвала.

Председник већа: Добро. Можете сести. Да ли има још неко нешто да изјави?

Како нико ништа више нема да изјави председник већа објављује да је главни претрес завршен.

Пресуда ће бити објављена 19. новембра у 14 часова, судница број 4.

Довршено у 14,15.

Записничар

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА